

den fornødne Tonnage til Veje, i hvilken Henseende jeg ogsaa skal oplyse, at det i Maanederne Oktober 1919—Marts 1920 inklusive kun lykkedes Statsbanerne at skaffe Tonnage gennem Fragtnævnet til Transport af i alt 26 100 Tons, medens man gennem private Rederier fik transporteret i alt 29 200 Tons — Statsbanerne er altsaa i hvert Fald ikke blevet begunstiget af Fragtnævnet med Hensyn til Kultilførsler. Følgen blev, at de Leveringskontrakter, som var afsluttede af Statsbanerne til relativt billige Priser, i hvert Fald billige i Forhold til de nuværende Priser, med stort økonomisk Tab for Statsbanerne blev annulleret af de engelske Sælgere Maaned efter Maaned, efterhaanden som det viste sig ugørligt for Sælgere at levere eller for Statsbanerne at aftage de maanedlige Kvanta.

*Kulsituationen var for Statsbanerne i Maj Maaned i Aar overordentlig vanskelig. Beholdningerne dækkede godt 2 Maaneders Normalforbrug, men da det af praktiske Grunde, bl. a. af Hensyn til, at Beholdningerne ved de forskellige Kuldepoter stadig er vekslende og indbyrdes af forskellig Størrelse, er umuligt i Driften at udnytte til Bunds den samlede Beholdning, kunde det neppe antages, at Driften kunde holdes i Gang med de forhaandenværende Beholdninger i mere end 1 eller højst $1\frac{1}{2}$ Maaned. I Foraaret var der faktisk lukket for Kuleksport fra England, og heller ikke med Tyskland som Leverandør kunde man regne paa den Tid; tilbage var i Hovedsagen kun det amerikanske Kulmarked, og de Erfaringer, man havde med Hensyn til Forsyninger herfra, var ikke meget gunstige. I 1919 købte man i Amerika 135 000 Tons, men Statsbanerne fik kun leveret de 45 000 Tons, altsaa nøjagtig $33\frac{1}{3}$ pCt.; man maatte i 1920 være forberedt paa et lignende Misforhold mellem Indkøb og Levering, ja i Virkeligheden var der Sandsynlighed for, at Forholdet vilde blive endnu vanskeligere i 1920, fordi der da i det hele taget vilde blive stillet ganske overordentlig store Krav til Amerikas Kuleksport.

Den almindelige Opfattelse af Mulighederne for de ikke-kulproducerende Landes Forsyning med Kul var da ogsaa i Foraaret 1920 præget af megen Pessimisme, og dette gav sig herhjemme tilkende bl. a. ved de Indskrænkninger, der sigtede til at hidføre Besparelser i Kulforbruget paa forskellige Omraader. For Statsbanernes Vedkommende blev der saaledes fra den 15. Maj indført betydelige Indskrænkninger i Køreplanen. Statsbanernes Dispositioner

med Hensyn til Kulindkøb havde da det Formaal dels at skaffe Dækning for det løbende Forbrug og dels at tilvejebringe en Reserve, der var tilstrækkelig stor til at imødegaa kommende Vanskeligheder, idet man maatte være forberedt paa, at en Del og endda en meget væsentlig Del af de indkøbte Kvanta ikke kom til Levering paa Grund af opstaaede Vanskeligheder for Eksporten, Tonnagevanskeligheder, Vanskeligheder ved Jernbanetransport fra Mine til Havn, Strejke, Restriktioner og lignende. Man søgte derfor at dække sig ved at foretage Køb i større Omfang, end man under mere sikre Forhold vilde have gjort.

Medens Tilførslerne i Tiden indtil 1. August d. A. var relativt smaa — Beholdningerne pr. 1. August var 95 000 Tons mod 64 000 Tons pr. 1. Maj, altsaa i disse 3 Maaned havde der kun været en Fremgang af ca. 30 000 Tons — saa tog Tilførslerne imidlertid Fart i August—September, antagelig stimulerede ved det svagere Fragtmarked og den deraf flydende rigeligere og billigere Tonnage. Den 1. September var Statsbanernes Kulbeholdning vokset til ca. 151 000 Tons mod ca. 196 000 Tons den 1. September 1919; og for September Maaned er der kommet en Tilvækst af ca. 80 000 Tons, saaledes at Beholdningerne pr. 1. Oktober 1920 udgør ca. 230 000 Tons svarende til ca. 8—9 Maaneders Forbrug. Paa de afsluttede Kontrakter resterer endnu saa store Kvanta, der skal leveres i Halvaaret Oktober—April og væsentlig i Tiden indtil 1. Januar 1921, at man nogenlunde vil kunne holde de nuværende Reservebeholdninger. Men da Efteraar og Vinter som Regel skaber Vanskeligheder for Tilførslerne, er det neppe at vente, at alle disse Leveringer vil blive præsteret, saa Reservebeholdningen vil antagelig gaa noget ned i Vinterens Løb.

Denne Reservebeholdning paa 8—9 Maaneders Forbrug kan imidlertid neppe siges at være for stor under de nuværende usikre Forhold paa Kulmarkedet. I vore Nabolande, Sverige og Norge, anser man det for nødvendigt at ligge med langt større Reservebeholdninger. Det synes mig derfor rigtigt, at Statsbanerne har sikret sig en Reservebeholdning, saaledes at de vil være i Stand til at opretholde Driften, selv om der skulde komme en endog længere Standsning i Kulimporten, hvad man under de forhaandenværende usikre Forhold i de kulproducerende Lande ingenlunde tør anse for liggende udenfor Mulighedens Grænser. Jeg tror derfor, der saa langt fra er Grund til at rette Bebrejdelser mod Statsbanerne,